

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

Zimní kemp

Toho zimního večera hnal kamarád Tom svoje kanadky do kopce nad Mníškem. Hospodu U čunčí huby zvoucí sálavým teplem a okny zářícími do tmy nechal s těžkým srdcem za sebou a pospíchal dál na Hřebeny. Kluci jsou už určitě na kempu a Tom bude zase poslední. Rumovou pokutu si předvídavě nesl v žebradle. Velké vločky pomalu padaly lesním tichem, které rušilo jen křupání jeho kroků čerstvým sněhem. Bezděčně zpomalil a vychutnával tu nádheru. Něco takového občánkové z města nemají šanci zažít. Lezavý mráz za krkem ho popohnal na cestě ke kempu, kde už určitě hřeje vatra a něco tekutého do krku.

Po další, asi půlhodině, trochu znejistěl a zpomalil. Tady někde přece už měl minout mega smrk na rozcestí. Pak po svahu pod ním zářez ve skále a v něm kemp! Snad, při sám Punta, nezakufroval.

Sněžení zhoustlo a dosud zářící měsíc překryl mrak. „Tak, a mám vystaráno.“ Zapnul čelovku a vážil cestu dál, proti cestě zpět na Čunčí hubu. Teplo, pívko a gulášek, to byl silný argument. Nicméně vnitřní hrdost zvítězila a on se vydal vstříc zimnímu bivaku pod celtou na březích zamrzlého brdského Yukonu.

Jeho stopy na cestě byly stále hlubší a cesta dál ho stála víc a víc sil. Už si vyhlídnul mohutný smrk pod cestou, pod jehož větvemi bude pohodlný a hlavně suchý bivak na tuhle noc, když se mezi stromy objevily jasné známky blízkého kempu. Na stromech se mihotaly odlesky plamenů táboráku a bylo slyšet, jak někdo hraje na kytaru a pár hlasů, které se pokoušely tu kytaru doprovázet. Netušil, že by tu měl být nějaký kemp, ale už nemohl pochybovat o tom, že zabloudil, což by tuhle záhadu celkem dobře vysvětlovalo.

Do čtvrt hodky se dohrabal už notně hlubokým sněhem na svah nad dolíkem, který vypadal jako dávno opuštěný lom. V dolíku byl krásný kemp. Uprostřed hořela mohutná vatra a kolem ní seděla na špalcích parta kluků s kytarou. V čele seděl kmet v dlouhém plátěném olejáku a s omšelou koženou hučkou na hlavě. Bílý liščí ocas mu spadal do týla. Kolem ohně kluci od mladých vyhublých cápků až po fotříky s pěknými bříšky. Na kytaru hrál jeden z těch mladších. Hrál dost urputně a přes dlouhé vlasy se snažil

najít správné akordy ve zpěvníku před sebou. Vypadali jako dobrá tramská parta, která si na nic nehraje. Ani na to, že umí hrát a zpívat.

Ležel ve sněhu nad svahem a snažil se spočítat osazenstvo kempu. U čísla deset se pod ním utrhł čerstvě napadaný sníh a tak slavnostně přijel po bříše do centra dění v kempu.

„Kudy tudy jedeš, Hobre? Přisedneš k ohni, nebo jen projíždíš?“ Velebný kmet shovívavě shlížel k němu na zem. Z jeho vzhledu a řeči bylo jasné, že patří mezi old trampy. Tom vydoloval z paměti trosky obřadní řeči a snažil se odpovědět na úrovni.

„Jedu z Braníka na Dawson City a u Davle jsem zakop o bludnou vekslí. Teď tu bloudím v blizardu a hledám srub prospektorův.“ Hrabal se přitom z muldy sněhu, která s ním přijela po svahu.

Pochvalné mručení kolem ohně mu dodalo sebevědomí. „Ale fakt, kluci, jedu pozdě na osadní kemp a ve tmě jsem zabloudil. Docela by se šiklo zůstat tady u ohně přes noc.“ Věta měla na konci otazník.

Velebný kmet v čele kruhu ukázal na volný špalek u ohně, který tam zaručeně ještě před chvílí nebyl: „...oheň a voda tu jsou pro všechny, zůstaň tedy.“

Zase ten závan starých časů.

Sundal tele a žebadlo z ramen a dřepnul si na špalek. Kamarád po pravici mu podal starou plechovku od mletého standardu plnou horkého grogu. Pravej námořnickej 1 : 3 a jemná dávka cukru. Přesně to právě teď potřeboval. Vlasatec naproti přes oheň hrábnul do strun a zábava kolem ohně se zase rozjela.

Při jedné pauze v kytarové produkci zaslechli ze tmy křupání sněhu pod něčími kroky. Letmo ho napadlo, že než došel nad kemp, kluci kolem ohně o něm museli vědět. Chvíli čekali a každý přemýšlel, jestli se právě blíží nějaký lesácký problém nebo jen další tramp do počtu. Mezi stromy se objevila postava zasněžená od hlavy k patě a ztěžka se prokousávala hlubokým sněhem. Pomalu došla úvozovou cestou do kempu a zůstala stát před vatrou. Té pohodlné cesty si prve nevšiml. Na druhou stranu by ochudil společnost o své úspěšné entrée.

Postava si stáhla s hlavy kožešinou obšitou čepici a z pod ní se jí po ramenou rozpustily dlouhé vlasy v barvě čerstvě pokoseného zralého obilí. Všichni zůstali na ten zázrak zírat.

Kráska chvíli zmateně koukala na ten kruh vejřů a pak nejistě pozdravila: „Ahoj, kluci. Můžu přisednout?“

Najednou všichni vejři obživli a začali přeochoťně nabízet svá místa. Největším trubcem byl ovšem Tom, který ze samé ochoty zakopnul o špalek a vylil si grog do žebradla.

Nastalý zmatek nakonec uklidnil kmetský šerif. „Ticho, kluci! Klid! Chováte se jak banda debilů.“ Hejno vejřů kolem ohně se snažilo posbírat zbytky své ztracené důstojnosti a poskládat se do původního kruhu. Před dívkou stál na zemi špalek, který se nějak uvolnil v rámci předchozí škrumáže obdivovatelů. Podobně, jako prve Tom, shodila z ramen tele a žebadlo a uvelebila se na špalku.

„Taky jsi zbloudila, děvenko, hledáš svou osadu?“ Šerif pokynul trampovi u kotlíku s vroucí vodou a ten zručně vyrobil další plechovku grogu. Sledován závistivými pohledy kolem ohně donesl grog nově příchozí a počkal, než si sundá palčáky, aby mohla nabízenou horkou lahůdku obejmout celými dlaněmi. Dívka sebou trochu trhla v reakci na děvenku, ale kmet v čele ohně vzbuzoval respekt nebo spíš úctu a tak si odpustila ostrou odpověď.

Tom z ní nemohl spustit oči. Poznámka o děvence ho vytočila, ale než v něm mohly bouchnout saze, dívka už něco povídala šerifovi. Moc nevnímal, co říká, protože ho naprosto uzemnil její hlas. Strašně moc chtěl, aby její rty mluvily jen k němu, aby ty velký černý oči tady byly jen pro něj. Přál si, aby tu teď byli jen sami dva.

Jak tam tak seděla v olivové parce s kožešinou na límci, džíny zastrčené do maličkých kanadek, a v dlaních převalovala horký grog, Tom cítil, že konečně našel to kvůli čemu tak dlouho bloudil (a nebyl to osadní kemp). Čím dýl ji pozoroval, tím víc cítil, jak v něm narůstá nějaká nezvladatelná síla. Měl pocit, že pro tuhle krásku by dokázal naprosto cokoliv. Kdyby si to přála, dokázal by pro ní snad i změnit promrzlý prosinec na sluncem prohřátý červen.

Jen tak na půl ucha zaslechl, jak šerifovi říká:

„... a posílá mě tátova nová přítulka. Chce, abych jí přinesla jahody.“

*1. místo **Proza nad 23 let** – Václav Papež – Padre (Praha)*